

פאהד קוואסמה ומוחמד מילחם: סילוק המתונים כדי להביא לקיצוניות?

ששהו באותו לילה במלון אכדיה בהרי צליה, ועל שולחם — הנשיא אנוור אל-סאדאת.

כל ההשלכות האלה ברורות לגמרי. דקה אחת של מחשבה צלולה היתה מבהירה אותן גם בעיני בעליההחלטה. אך למנחם בגין לא איכפת, כי במילא אינו חולם על הגשמת רעיון האוטונומיה, בצורה כל-שהי. עזר וייצמן לוחם בכוחות-היאוש נגד נסיונות גוש-אמונים ושותפיו בחרות להדיחו, ופעל מתוך מניעים פנימיים בלבד. ואילו הממוזחים של המימוש הדי צבאי אינם, כנראה, בעלי הרמה האינטלקטואלית הדרושה להישוץ ביום כאלה.

ריות הבילעדית לענייני ביטחון תישאר בידי ישראל. ואילו ברמאללה ובחברון נאמר לראשיהערים הפלסטיניים שהם ה-אחראים לקיום הביטחון והסדר.

מכה לנושא סאדאת

אחרי גירוש זה, שבוצע בעיצומו של המשא-והמתן, לא יהיה אדם אחד בעולם שיוכל להתייחס אליו ברצינות. המעשה סיפק את כל התחמושת האפשרית להסברת אש"ף, שטענה כל הזמן כי האוטונומיה לא תהווה אלא כסות למישרי-כיבוש מתמשך. הוא גם הנחית מכה אישית על שלושת השרים המצריים.

שבה מאקיאולית: לחסל את המתונים כדי לדחוף את האוכלוסיה למעשים קיצוניים, שתצדיק את גירוש מן הארץ. הסכמי קמפ-דייוויד נחלו בלילה-הגירוש תבוסה סופית.

ניתן לומר כי רעיון ה"אוטונומיה" מת ברגע שהמסוק של שלושת המגורשים נחת על אדמת לבנון.

המשא-והמתן המצרי-ישראלי על הגשמת "השילטון העצמי הפלסטיני המלא", שדמה עד כה לקומדיה, הפך עתה לפארסה. כל רעיון של אוטונומיה פירושו שהג' ציגים הנבחרים של האוכלוסיה ינהלו את ענייניה. יכול להיות ויכוח על טיב הסמכויות וההיקף, אך לא ייתכן ויכוח על עקרונות-יסוד זה.

פאהד קוואסמה ומוחמד מילחם הם בלי כל ספק נציגים נבחרים של אוכלוסיית ה-החברון — ולראייה, הם נבחרו בבחירות חופשיות, שהתנהלו תחת שילטון הכיבוש, בפיקוח המימשל הצבאי. הם ביטאו את הדיעות הרווחות בקרב 99% של האוכלוסיה בגדה. גם על כך אין ויכוח.

אם יכול שילטון-הכיבוש להקיש על דלתות בתיהם בשעות הקטנות של הלילה ולגרשם לחו"ל, משום שהשמיעו באסיפה פומבית דיעות מסוימות — הרי רעיון האוטונומיה הוא בדיחה טפלה.

המעשה הוא תקדים הכרוך לפני: אם אייפועם תיבחר "מור" עצה מינהלית" (נוסח בגין) בגדה, וחבריה ישמיעו דיעות שאינן מוציאות חן בעיני השילטון הישראלי — הרי הם יגורשו באישוץ-לילה.

הדבר אינו נוגד רק את התפיסה המצרית והאמריקאית של מהות האוטונומיה. הוא הופך גם את הנוסח הבגיני של האוטונומיה למהלך.

למעשה הופכים ראשיהעירייה בני-ערוך בה — ואותו תפקיד מיועד לחברי המועצה המינהלית של האוטונומיה. צד מגוחך נוסף: בהצליה לוחמת ה-מישלחת הישראלית על העיקרון שהא-

ראב, שתלכה את היצרים.

כל שילטונות-הכיבוש בעולם למדו כי טעות היא לסלק מנהיגות קיימת, המוכרת על-ידי האוכלוסיה בשטח הכבוש. האלי-טרנטיבה היא תמיד גרועה יותר.

ראשי-עירייה נבחר כפוף לאילוצים רבים. עליו לנהל את עירו, והדבר מאפשר להציג רבים עליו, גסים ועדינים. רור-בצת עליו אחריות. בהיותו דמות לא-מית ובינלאומית, הוא חייב לשקול את העשוי, גם אם הוא מתפרץ מדי פעם. הוא מקיים צינור פתוח בין שילטון-הכיבוש ובין האוכלוסיה הכבושה.

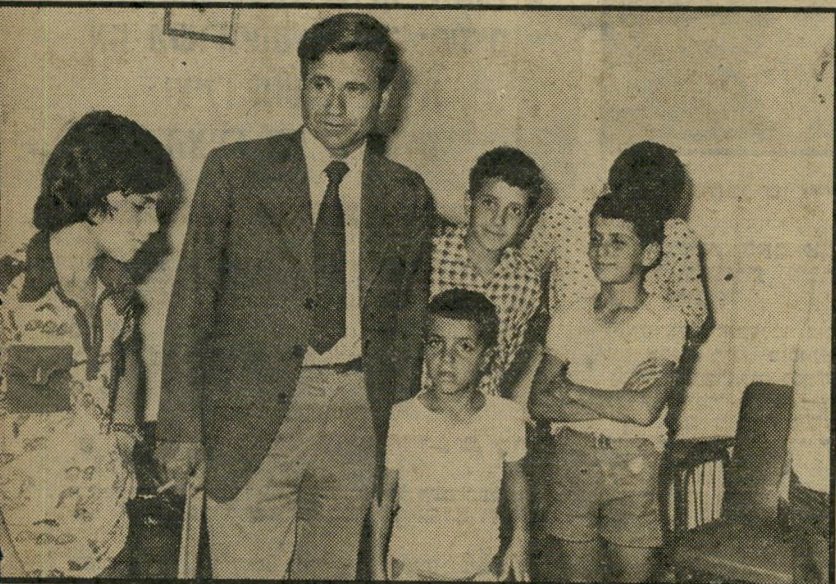
סילוקו של מנהיג כזה משאריר חלד ריק, המוכרח להתמלא עדידי מנהיגות מסוג אחר, במאבק על הירושה ינצח תמיד האיש הקיצוני ביותר. מכיוון שאיש כזה עלול לפעול כמחתרת, מבני שתרי בני ערוך אחרות ציבורית כלשהי, הוא יהיה משוחרר מן המינהלות החזקות על ראשיהציבור הנבחר. הצינור בין השילטון והאוכלוסיה הכבושה נפתח.

ניתן היה לראות הגיון כלשהו במעשה הגירוש אילו נקטו המנהיגים המגורשים סיגנון קיצוני יותר, או ביטאו דיעות קיצוניות יותר, מאשר האוכלוסיה הכי-ללית. אך אין זה נכון לגבי קוואסמה וחבריו. ראשיהערים בגדה מבטאים את הלך-הרוחות הקיים באוכלוסיה, אין הם קיצוניים מן הדיעה הכללית. אחדים מהם אף מתונים יותר.

סתימת הגולל

על האוטונומיה

אין שמץ של סיכוי לכך שמי שיבוא במקומם — רשמית או במחתרת — יהיה מתון יותר ביחסו לשילטון-הכיבוש, להתנחלות או להסכמי קמפ-דייוויד, שכל הפלסטינים רואים בהם בניגוד בהם ובפתיים הלאומי. יש המאמינים כי הגירוש נבע ממח-

מילחם בחברת חמישה מבין 10 ילדיו